

világ népei feszült figyelemmel kísérik az eseményeket. Messiásként várják az Egyesült Államok fellépését a Szovjetunió megleckéztetésére.

November 6-án hajnali egy órakor minisztertanácsot hívtak össze Párizsban, ahol arra a véleményre jutottak, hogy a szuezi ügyben az Egyesült Államok passzív marad. Közben hívatlan és nem várt vendég zavarta meg a békés tanácskozást. A nemrég megkezdett ülést fel is függesztették. Guy Mollet francia miniszterelnök a most érkezett Douglas Dillonnal, az Egyesült Államok párizsi nagykövetével a dolgozósobájába vonult. A rövidre fogott tanácskozás elején Dillon átadta kormányja jegyzékét, amely Anglia és Franciaország bűnös magatartásáról beszélt, és felszólította a franciákat, szüntessék be expedíciójukat, vagy ne számítsanak többé az Egyesült Államokra. Világos beszéd! Félreértésre semmi lehetőség sincs.

November 6-án reggel mind Párizsban, mind Londonban kézhez kapták az Egyesült Államok külügyminisztériumának részletes jegyzékét is. Ebben biztosította szövetségeseit, hogy amennyiben a két országot közvetlen szovjet rakétatámadás érné, úgy érvényben van a NATO szövetségi garanciája. Ugyanakkor nem hagyott kétséget az iránt, hogy ez a garancia csak az európai kontinensre érvényes és nem vonatkozik a szuezi expedícióra.

Eisenhower szokatlanul durván, kaszánya stílusban közölte telefonon Eden brit miniszterelnökkel azt, amit nagykövete Párizsban Guy Molletnek mondott: "Szüntessék be expedíciójukat, vagy ne számítsanak ránk többé!"⁷⁸

A baj nem jár egyedül. Az angol kormány november 6-án fanyalogva vette a washingtoni hírt, hogy a kért egymilliárd dolláros kölcsönt csak akkor kaphatja meg, ha aznap éjfél előtt Port-Szaïd városában, illetve egész Egyiptomban véget vet a háborúnak. És még mondja valaki, hogy a bankok függetlenek a kormányoktól és a politikától!

A kommunista gyarmatok megszilárdítása

A parasztság kolhozosításával Magyarország, mint hagyományos mezőgazdasági ország, hosszú évszázadok után arra kényszerül, hogy külföldön vásároljon gabonát. Egy ilyen katasztrofális gazdasági hanyatlás bármely szabad államban az egész kormány leváltásához és felelősségre vonásához vezetne. Magyarországon azonban a párt és kormány helyzete szilárdabb, mint valaha. Újabb tíz év, újabb probléma. Úgy tűnik, Magyarországon egy-egy erőszakos konszolidáció kihordási ideje tíz év. A kádári diktatúra kiváló lehetőségeket teremt a pártoligarchia semmittevéséhez és pazarló dözsöléséhez, de az ország fejlődése, illetve visszafejlődése még a többi vazallus államhoz képest is rosszabb állapotokat mutat. A mezőgazdaság kolhozosítása olyan hatalmas költségvetési forrásokat vont el a teljes ipari szektortól, hogy az nemhogy fejlődni, de szinten tartani sem tudta magát. A bővített újratermelés helyett bővülő fogyás jellemezte iparunkat. Az egy főre jutó éves lakásépítésben, telefonhálózat bővítésében, bútorelőállításban nemcsak Csehszlovákia és a Német Demokratikus Köztársaság, hanem még Románia is megelőzte Magyarországot. Az átlagpolgár ezeket ugyan nem nagyon érezte, hiszen ebben az időben a külföldi utazás lehetősége nemcsak nyugatra, de még a kommunista államokba is nagyon korlátozott volt. A szabadon mozgó pártoligarchia figyelmét – bármennyire kerülték is az összehasonlítást – mégis felkeltette. Annál is inkább, mert a terror enyhülésével egyre gyakoribbá váltak a méltatlankodó megjegyzések. Az első világháború után húsz évvel a

Horthy kormányzat idején árubőség és túltermelés volt a jellemző, ma pedig még mindig a hiánygazdálkodás és áruhiány keseríti életünket. Valamit tenni kellett!

Minő véletlen! A gazdasági reformot a párt, a kormány és a főhivatalok zsidó tagjai feszegetik. S úgy tűnik, ezúttal nem is Moszkva, hanem New York "tanácsára". Az iránymutatás első kézből és közvetlenül érkezik. Ennek lényege a piacgazdaság felé való óvatos, lassú elmozdulás, az ehhez szükséges tőke nyugati hitelekkel való biztosítása. Ezzel egyidejűleg a láthatatlan hatalom mozgósítja a nemzetközi bankvilágot is, hogy bátran nyújtsanak kölcsönöket az új magyarországi "reform-törekvések" segítésére. Erre a biztatásra szükség is volt, mivel az 1956 utáni mesterséges sokk "feloldása" még nem történt meg. A kádári hatalom nyílt szalonképesítése még hátra van. Két új nevet kell a sajtónak favorizálnia: Nyers Rezsőt, akit az "új gazdasági mechanizmus" kidolgozásával és vezénylesével bíznak meg. Nyers nem ismeretlen a kommunista világban. Ő volt Rákosi fiatal begyűjtési minisztere. A második egyre gyakrabban említett, egyre fontosabbá váló új, addig alig ismert név Fekete Jánost fedezi. Ő lesz a Magyar Nemzeti Bank nagyhatalmú első elnökhelyettese, aki még akkor is tud hitelt szerezni Magyarországnak, amikor a nemzetközi bankvilág azt a látszatot kelti, mintha már nem akarna folyósítani. Ez a sötét nevű zsidó fogja az országot olyan mértékben eladósítani, elzálogosítani, amelyet a mai napig sem tudunk kifizetni, pedig már az ország stratégiai iparágait, kereskedelmét is áruba bocsátottuk. Ennek ellenére még kilátásunk sincs arra, hogy ettől a magyar nemzet számára idegen érdekű hiteltől valaha is megszabaduljunk. A zsidó bankvilág bőkezűen honorálta Fekete János szolgálatait, amellyel olyan kiváló tőkekihelyezési lehetőséget biztosított számukra. Az úgynevezett rendszerváltás után –

nehogy valakinek eszébe jusson felelősségre vonni – felvehette az izraeli állampolgárságot és az országot elhagyva az osztrák Leumi-bank vezetésével bízták meg. Állítólag Fekete János hatalma olyan nagy volt, hogy még azt is megengedhette magának, hogy egy alkalommal Kádár Jánost is magához rendelje.

Nem kerülhető meg a kérdés, vajon jogszerű volt-e ezeknek a kölcsönöknek a felvétele, még inkább a folyósítása? Mindkét kérdésre csak nemleges választ adhatunk. Kiknek is állt érdekében Magyarország meghitelezése? Egy biztos, a magyar nemzetnek nem. Annál inkább érdekében állt a folyósító bankoknak. A kapitalista gazdaságok pangása kisebb-nagyobb válsága, a multinacionális vállalatok megnövekedett tőkeereje éppen a termékeik iránti csökkenő kereslet miatt egyre kevesebb hitelt igényeltek. A bankok pedig nyilván a kihelyezett pénzének kamataiból élnek. Meg kellett tehát keresni az új tőke expanzió lehetőségét. A második világháború győztes világhatalmát 1956 után továbbra is fenyegette a Status quo idő előtti szétesésének veszélye. Hiszen tudjuk, 1968 tájékán nemcsak a magyar, de a nála jóval fejlettebb Csehszlovák gazdaság is komoly válsággal küzdött, de nem volt jobb a helyzet a többi vazallus országban sem. A Status quo eredetileg elhatározott ötven évig való fenntarthatósága érdekében az amerikai kormány a bankvilág vezetőivel összefogva új megoldást keresett és talált. A bankok megkezdik tőkekihelyezéseiket a vazallus államokba. Ennek biztos megtérülése érdekében a kormányok e kölcsönökre hitelgaranciát nyújtanak. A láthatatlan zsidó szabadkőműves organizáció ezt az elvi megoldást aztán a nyugati kormányok és bankvilág számára is közvetítette. Mivel ebben az időben ez az uralkodó együttes létrehozta azokat a fejlett nyugati államok ellenőrzésére és gazdasági manipulálására alkalmas szervezeteit – amit

Nemzetközi Valutaalap és a Világbank néven ismerünk –, amelyek segítségével bármely állam gazdasága viszonylag rövid idő alatt tönkretétel, a végrehajtás biztosítható. Ez annál is kevésbé ütközik akadályba, mivel ezen országok miniszterelnökei, államfői, pénzügyminiszterei és természetesen a jegybank elnökei már szinte kivétel nélkül szabadkőművesek. Enélkül pozíciójukat el sem nyerhetik, hiszen a sajtó úgyszólván az egész világon zsidó kezekben van. Többségük valamely e titkos hálózathoz tartozó bank tulajdonában. Ez a sajtó a legtisztességesebb pártvezető lejárására is képes. Így szinte kizárt, hogy pártja bármely választásokon győztesként kerüljön ki. Ha valami csoda folytán erre mégis sor kerülne, akkor működését teszik lehetetlenné, és csak rövid idő kérdése, hogy megbukjon.

A hitelező bankok az eladósodás kezdetén valósággal kínálták pénzüket az addig kiátkozott szovjet vazaluszoknak, méghozzá az átlagosnál alacsonyabb kamatok mellett. Miután a "bevetés" sikerrel járt, a kamatok emelkedni kezdtek, majd a megnövekedett kockázatra hivatkozva felül is múlta a szokványos kamatszintet. Biztosak lehetünk abban, hogy kezdetben a hitelező bankok még korrumpálták is a kommunista illetékeseket a minél nagyobb összegű hitelek felvételére. Az "üzleti terv", amely a hitelek kötelező kelléke nélkülözte a hitelezők szőrszálhasogató ellenőrzését. A magyar párt-oligarchák kormányzati kegyeltjeikkel együtt hamar felismerték a hitelek fantasztikus előnyét, mármint saját személyükre vonatkozóan.

Az 1968-as új gazdasági mechanizmus bevezetéséhez természetesen meg kellett szerezni a hűbérúr Szovjetunió hozzájárulását is, amelyet végül is elnyertek. Néhány év múlva azonban az oroszok mégis leállították. Hosszas alkudozás kezdődött. Brezsnyevék kemény feltételeket szabtak. A felvételre kerülő "kapitalista kölcsönök" fifti-

fifti megosztását követelték. Az összeg 25 %-át az oroszok maguknak kérték, a másik 25 % felhasználására pedig fenntartotta rendelkezési jogát. Ebből azokat a szocializmus útjára lépett, vagy erre ígéretesnek látszó, a gyarmattartók által korábban már teljesen kifosztott "felszabadított" országokat kellett segíteznünk, amelyet a Szovjetunió megjelölt. A "kedvezményezettek" rendre szovjet fegyvervásárlásokra költötték a segélyeket, amely rövid úton az orosz állami bankban kötött ki. A Szovjetunió vezetői a maguk részesedését nagy valószínűség szerint nem a szovjet állami bank útján realizálták, hanem egymás között felosztották. Legalább is ezt sejteti, hogy a különös sarcot a magyar kormány nem a szokásos banki átutalással juttatta el Moszkvába, hanem magas rangú pártfunkcionáriusok, kormánytagok személyi poggyászként vitték ki. Erről Sugár András, kitűnő moszkvai sajtótudósító révén szerezhették a magyar nagyközönség tudomást a kilencvenes évek elején a Magyar Televízió egyik adásában.

A magyarországi zsidó kormányzat egyre több kölcsönt igényelt. A zsidó bankárok – működjenek azok a világ bármely pontján – pedig adták a pénzt. Adták, és éberren figyelték pénzüik felhasználását, annak minden mozgását. Természetesen tudtak a Szovjetunió "szolidaritási részesedéséről" is. Magyarországon a nemzetgazdaság fejlesztésére ebből úgyszólván egy fillér sem jutott. Az ipar szerkezetváltására is csak töredéke, akárcsak a mezőgazdaság gépesítésére. A lakosság életszínvonal emelésére is csöpögött valamennyi, különösen a lakásépítés mennyisége emelkedett látványosan, amelynek színvonala azonban nem mutatott semmi rokonságot a fejlett nyugati államokéval. A Magyarországra áramló hitelek itthon maradó 50 %-nak jelentős része kézen-közön eltűnik, s a hitelnyújtók svájci bankjaiban találkoznak vele ismét titkos

magánbetétek formájában. Ezek a bankárok nagyon jól tudták, hogy ezt a pénzt új tulajdonosaik törvénytelenül vitték ki az országból, hiszen a magánszemélyek által külföldre vihető deviza összege nevetségesen alacsony volt, azt is nagyon szigorú előírások szabályozták. Ezeket az előírásokat a Moszkvába való "kiszállítások" is megsértették, még akkor is, ha azt e törvényerejű rendeletek kiagyaloí és kibocsátói végezték.

A hitelező bankok is felelősek abban, hogy az általuk nyújtott kölcsönöket nem arra használták fel, amire igényelték. Hisz lehetetlen, hogy ne kértek volna felhasználási tervet a folyósított összegekre. Aki valaha vett fel banki kölcsönt, az nagyon jól ismeri a bankok folyósítási gyakorlatát. Aprólékosságuk igen sok bosszúságot okoz, néha pedig mosolyra ingerli a hitelfelvevőt. Normális körülmények között ugyanígy járnak el az államok által felvett hitelek esetén is. Úgy tűnik, a magyar partnereknél mellőzték ezeket a "macerákat". A Világbank és a Nemzetközi Valutaalap, akik ugyancsak a hitelezők között vannak, később még felül is bírálta a Magyar Nemzeti Bank felhasználási terveit, s maga határozta meg, mire használhatják a folyósított összegeket. Talán mondani sem kell, ezek a "jó tanácsok" kivétel nélkül rossznak bizonyultak. A befektetett tőkék nemhogy hozadékat termeltek volna, hanem gyakran a tőke teljes felszívódását eredményezték. A folyósító bankok tehát cinkosai voltak a hitelfelvevőknek. Mindezek ellenére a bankok automatizmusa nem mellőzi az összegek tényleges felhasználásának ellenőrzését. Részletes és biztos tudomásuk volt a magyarországi kihelyezéseik bűnös elherdálásáról. Ennek ellenére a nyolcvanas évek közepéig szinte számolatlanul adták a pénzt. igaz, az utóbbi időkben már rá is kényszerültek, hogy az esedékes törlesztéseket és a hitelek immár egyre jelentősebb kamatait fizetni tudják.

Ezeket az új hiteleket már nem adták rendelkezésükre, hanem egyszerűen leírták, majd az alaptőkét megterhelték.

A bankok azt is nagyon jól tudják, hogy Magyarországnak nincs legitim, a nép által szabadon választott parlamentje és kormánya. Uralmukat idegen hatalom kegyéből gyakorolják. Az ország idegen katonai megszállás alatt van. A választások manipuláltak, csupán egy jelöltre való szavazási komédia. A hatalom valódi urai még csak nem is magyar állampolgárok, nem magyar illetőségűek. Kollaboránsaik a lakosságot nem kérdezték a hitelek felvételéről, mintahogy felhasználásáról sem tájékoztatták.

Egy ország idegen kormányzása, még ha közvetetten, hazai kollaboránsok útján történik is, felfüggeszti annak szuverenitását. Jogfolytonossága megszűnik. Az idegen fegyveres erők megszállása alatt kötött nemzetközi szerződések érvénytelenek. Így az 1920. június 4-én megkötött trianoni békeszerződés is, hiszen minden, a szerződés aláírása érdekében történő nyomás, vagy fenyegetés a szerződést semmissé teszi. Ebből pedig bőségesen kijutott Magyarországnak az 1920. évi békediktátum aláírása ügyében, csakúgy, mint a teljes szovjet megszállás alatt 1945-1990 között. Az idegen nyomásra kötött szerződések közé tartoznak a hitelfelvételi szerződések is. Hiányzott az egyenjogú felek szerződéskötési feltételeinek egész sora, úgymint a szerződő felek teljes szuverenitása, egybehangzó akarata és érdeke, kölcsönös előnye. Ezek a szerződések semmisek és tisztességtelenek. A gondatlanul eljáró bankok nemcsak, hogy kölcsöneiket nem követelhetik vissza, hanem meg kell térítsék Magyarország minden e szerződésekkel kapcsolatban keletkezett kárát.

A magyar nemzet nem lehet jogutódja az idegen szuronyok és a mögötte álló kalmárok által a nyakára ültetett hazaárulók hatalombitorlóinak. A bankároknak tudomásul

kell venniük, hogy törvénytelen üzletet kötöttek, ezért követeléseik is törvénytelenek! Az 1990-ben megválasztott Antall-kormány legitimitása is hiányzik, hiszen megválasztása idején a szovjet csapatok még megszállva tartották az országot. Csak Antall József szabadkőművességével magyarázható, hogy az idegen csapatok kivonulása után nem nyilvánította semmisnek a hitelfelvételi szerződéseket, hanem tovább folytatta azok törlesztését. Ettől azonban e szerződések automatikusan nem válnak törvényessé.

A láthatatlan zsidó szabadkőművesség veresége

A második világháború befejezésével kialakított amerikai-szovjet érdekű Status quo a nyolcvanas évek végén kimerítve összes tartalékait összeomlással fenyegette kigyalóit. Ezt megelőzendő, ismét eljött a szüksége a "menteni, ami menthető" politikai attrakciónak. Sima átmenetére az uralkodó együttes kétségbeesve ugyan, de meghökkenítő, ugyanakkor valóban érdekes tervet készít. Végrehajtása során azonban az eddig láthatatlan hatalom minden korábbiánál jobban lelepleződik, létét tovább nem tagadhatja. Ha közvetett módon is, de láthatóvá válik.

A háború utáni évtizedek hidegháborúval álcázott amerikai-szovjet együttműködés eredményeként tapasztalhattuk, a Szovjetunió – feltehetően a teheráni Roosevel–Sztálin négy szemközti megállapodás realizálásaként – eredményesen lázította fel második világháborús szövetségesei gyarmatait, és gazdasági kizsákmányolás céljából Amerika kezére játszotta. Nem tagadható, az Egyesült Államok hosszú távon hatalmas előnyöket húzott ebből a titkos együttműködésből. Ebből egyenesen következik, hogy ennek hasznából valamilyen formában a Szovjetuniónak is részesednie kell. Mivel Sztálin a szovjet vezetőkkel együtt osztotta cári elődei filozófiáját, miszerint az erős hatalom záloga az erős, modern fegyverekkel felszerelt hadsereg, úgy tűnik, a gyarmati részesedés fejében a katonai potenciál tudományos és anyagi támogatásában állapodtak meg. E megállapodás keretében adta át még Roosevel utasítására az amerikai atomkutató központ az atomkutatási ismeretek teljes dokumentációját. Az amerikai hadmérnökök kutatási

és találmányi eredményeit a szovjet technikai bázisokon kísérletezték ki és tesztelték. Így történt ez a rakéta- és űrhajózási kísérletek esetében is. A szovjet kísérletek költségeit részben, de inkább egészében az Egyesült Államok pénzelte. Vitathatatlan, hogy ezek a költséges kísérletek hatalmas pénzt emésztettek fel, s alaposan megterhelték az amerikai költségvetést.

Már Nixon megválasztását követően a békés célú termelés nagyvállalatai, kutatási központjai panaszolták az elnöknek, hogy az erőltetett fegyverkezés elvonja a pénzt a polgári termelés fejlesztésétől, amelynek következtében fokozatosan lemaradnak a Japánnal és Nyugat-Európával folytatott versenyben. E panasz nyomán kezdődtek aztán a látványos leszerelési tárgyalások, és született meg a SALT-1, majd a SALT-2 szerződés. Ezzel párhuzamosan egy rövid kitérő után egyre nagyobb erőfeszítéssel igyekezett az amerikai kormányzat rábírní Japánt és Nyugat-Európát a háború befejezésével éppen általa eltiltott fegyverkezés fokozására. Washingtonban persze nem arra gondoltak, hogy fejlesszék és növeljék ezek az államok a haditermelésüket, hanem arra biztatták őket, hogy növeljék hadikiadásait és vásárolják a már nem a legkorszerűbbnek mondható amerikai haditechnikát. Japán is, az Európai Unió is átlátott "Samu bácsi" szitáján és nem követték a "jóindulatú" tanácsot.

A haditermelés drasztikus leépítése végül is Nixon elnökségébe került. Utódja, Carter valamit tesz a hadiipari monopóliumok érdekében a neutronbomba kifejlesztésének elrendelésével. De ez nem oldja meg a hadiipari konszernek problémáját. Az amerikai gazdaság válsága Japán és Nyugat-Európa nagy örömeire tovább növekszik. Az amerikai kormányzat eladósodása csillagászati méreteket ölt. A válság megállítása érdekében valamit tenni kell. A konven-

cionális eszközök, mint például az arany árfolyamának manipulálása, a dollár árfolyamának mesterséges mozgatása már nem képes a gazdaság egyensúlyát helyreállítani. Az amerikai gazdaság egyszerűen kifulladt. A láthatatlan zsidó szabadkőműves hatalom merész és célravezető tervet készít, amely több évtizedre meghatározza nemcsak az amerikai, hanem az egész világ gazdaságának működését. Az első és a második világháborúval kialakított Status quo még csak részben teljesítette célkitűzéseit, mégis más lehetőség, mint idő előtt feladni. Igaz, Amerika legfontosabb érdekei; a gyarmatok újrafelosztása, az ENSZ mint a nemzetközi politika igazgatása, szervezetének uralma alá hajtása, a legmodernebb hadsereg létrehozása, a legfejlettebb hadieszközök kifejlesztése teljesültek. A haditechnika olyan arányú fejlesztése, hogy elsőbbsége szintentartható legyen, a fél évszázadon át kiépített kutatóközpontok magas színvonalával akár mérsékelt ráfordítások mellett is biztosítható.

Nem teljesültek a szabadkőművesség első világháború lezárásával tanácsolt és kierőszakolt rendezéséhez fűzött álmái. A zsidó irányítású szovjet államkapitalista társadalmi és gazdasági rendszer nem tudta a megálmodói által feltételezett fejlettebb gazdasági modellt létrehozni, sőt a világ zsidósága és a titkos hatalma alá gyűrt államok – köztük az Egyesült Államok – elképesztő mértékű tőke, szellemi és anyagi befektetése is jószerével kárbaveszett, hogy a Sztálin által legyilkolt, a szocializmus építésének oltárán feláldozott mintegy 38-40 millió alattvalójáról, egész Kelet-Európa iszonyú szenvedéséről és veszteségéről ne is beszéljünk. A drága zsidó kísérlet, amelynek terhét mintegy 350 millió ember nyögte, megbukott. A láthatatlan hatalom szanálásra ítélte az egész bolsevista felépítményt. A Szovjetunió vezetőit Gorbacsov irányításával a nyolc-

vanás évek végén a láthatatlan vezérkar utasítását végrehajtandó, mintha megbabonázták volna, vagy kábítószer hatása alatt cselekedne, mint akit a pokol sötét erői mozgatnak, a kívülálló számára érthetetlen módon nemcsak vazallusai feletti hatalmát adja fel, hanem saját országát is ízekre szaggatja. Az egész világ szinte megmerevedve figyeli, hogy a félelmetes vörös kolosszus látszólag összeomlik, és maga alá temeti minden "vívmányát". A kommunista hatalmi gépezet szétrombolásában – amint építésében is – a Szovjetunió példát mutatva élenjár. Ahol milliókat küldtek a halálba, hogy ártatlan vérükkel a kommunizmust táplálják, most megfojtják. Míg vazallusai fájdalmas vajúdással igyekeznek a kommunista torzsszülöttet elvetélni, addig Oroszországban gondolkodás nélkül betiltják a több mint hetvenéves pártot, amely addig – legalábbis a propaganda állítása szerint – "dicsőséget dicsőségre" halmozott. A vazallus pártok és kormányai tehetetlenül szemlélik a kegyetlen szülőanya kimúlását. Alattvalóik rettegve és értetlenül figyelik az eseményeket, hisz sokan közülük néhez börtönöveket szenvedtek el szerény ellenvéleményük miatt, s most úgy tűnik, mintha nekik lett volna igazuk. Félelmükben összeborzadtak, kísértetek víziója kerítette őket hatalmába. Mi lesz, ha az egykor oly félelmetes KGB, vagy hű tanítványa a magyar ÁVH ismét feltámad, és megint százezrével küldi börtönbe és a másvilágra rászedett áldozatait? Nem! Ez nem lehet igaz! Az emberiség történelme során még sohasem fordult elő, hogy egy jól szervezett birodalom a világ második nagyhatalma minden külső támadás, minden látható kényszer nélkül számolja fel önmagát.

A világ összes rádió- és televízióállomása, valamennyi újságja egy varázsütésre mintha azonos központból irányítanak, fáradhatatlanul bizonygatják, hogy a kommu-

nizmus, a Szovjetunió és vazallusai gazdasága összeomlott. Minden erre utaló látszat ellenére alapos okunk van e sommás megállapítás valóságát kétségbe vonni. A Szovjetunió háború utáni negyvenöt évi eseményei számbavételénél ne hagyjuk magunkat a célirányos propaganda által tévútra vezetni.

A Szovjetunió, az Egyesült Államok és a rászedett Anglia utánpótlásának biztosítása mellett leverte Németországot és segítette Japán Amerika által történő legyőzését. Ehhez feláldozta huszonhétmillió polgárát. Amit mindezekért jóvátételben kapott, a Szovjetunió szükségleteihez mérve jelentéktelen. Ennek ellenére lakossága a megszokott szerény életszínvonalát az úgynevezett "összeomlásig" ingadozás nélkül megőrizte. Pedig – ahogyan a beavatatlan világ látta – az ötvenes, hatvanas, de még a hetvenes években is folytatta a nagyon is költséges atom-, rakéta- és űrhajózási kutatását, kísérleteit. Még az Amerika érdekében megkötött SALT-1 fegyverzetcsökkentési szerződésben is olyan magasan szabták meg a Szovjetunió fegyverzetátlományának szintjét, amely továbbra is lehetővé tette hadiiparának és a hadsereg fegyverzetének fejlesztését, növelését, amelyet ütem szerint betartott. Majd csak a SALT-2 aláírása után csökkentette fegyverzetének növelését. Mindezt a lakosság változatlan életszínvonala mellett, anélkül, hogy kelet-európai vazallusai példájára eladósodott volna. Az úgynevezett gazdasági összeomlása idején a 280 milliós Szovjetunió külföldi adóssága mindössze 38-40 milliárd dollár volt. Nagyjából ugyanannyi, mint a 35 milliós Lengyelorszáé. Közgazdasági érvekkel tehát nem magyarázható a Szovjetunió "összeomlása". Vazallusai közül egyesek, mint például Magyarország a maga 25 milliárdjával, Lengyelország a 35-40 milliárd dollár adósságával számarányukhoz képest sokkal ne-

hezebb helyzetben voltak, de gazdasági összeomlásról beszélni még itt is túlzás. A többi csatlósa pedig alacsony hitelállománnyal dolgozott. Korábban Románia tízmilliárd dollárnál nagyon okosan leállította a külföldi kölcsönök beáramlását. Majd a lakosság életszínvonalának drasztikus romlása mellett, de visszafizette. Igaz, Ceausescu életébe került. Biztosak lehetünk abban, hogy kivégeztetésében ez nyomós érvként szerepelt.

A cárok által összehódított országok Sztálin és utódai által Szovjetunió néven tűzzel-vassal-vérrel integrált gazdasága felbomlásának, pontosabban szétszaggatásának láttán az eladósodott vazallusok nehezebben ugyan, míg a kevésbé adósok nagyon jól tartják magukat. Még csak hangosnak mondható ellenzék sem sürgeti a szovjet csapatok kivonását, és demokratikus államigazgatás bevezetését. Maga a szovjet vezetés kénytelen utasítani őket az úgynevezett rendszerváltás végrehajtására. Minden vazallus számára elkészítik a forgatókönyvet a rendszer színélváltásához. Grósz Károly, Magyarország utolsó pártfőtitkára halálát közeledni érezvén fedte fel a forgatókönyv létét egy interjúban, amelyet a Kossuth rádió 16 óra című műsorában 1996. január 20-án sugárzott. Ezek a forgatókönyvek – mint annak idején a hatalom megszerzésére vonatkozóak is – mondhatni egy kaptafára készültek. Lényege, hogy a párt és a kormány szervezze meg új pártok cégére alatt saját ellenzékét nagyszámú kriptokommunista beépítésével. Kétség sem férhet hozzá, a terv vázlatos vezérfonalát New Yorkban és Washingtonban készítették, amelyet az oroszok részletekkel megtöltve adtak át vazallusaiknak. Magyarországot közvetlenül Krucskov, a KGB akkori főnöke hozta Budapestre, és a megfelelő szóbeli direktívák kíséretében adta át Grósz Károly pártfőtitkár miniszterelnöknek, mégpedig a magyar Parlamentben.

Grósz Károly a riporter faggatására még azt is elmondta, hogy a kreálandó "ellenzéki" pártok meghatározó személyiségeinek neveit is tartalmazta a forgatókönyv. Nevek felfedését azonban elhárította. A tervek tartalmazták az MSZMP későbbi mesterséges szakadását is, amely a kommunista hatalom saját urai által történő látszólagos felszámolásának fontos kelléke volt, gondolván egy szabad választások megtartásával nagyobb esélye lehet. A forgatókönyv szerzői kissé elszámították magukat. A lakosság hangulatának a sajtó által történt mesterséges felszítása túllőtt a célon. Az 1990-es választáson az új MSZP cégtáblával induló kommunista jelöltek közül csak egyedül Szűrös Mátyás ideiglenes köztársasági elnököt választották meg. Még Németh Miklós miniszterelnök is csak független jelöltként került az új Parlamentbe. Igaz, a szabadkőműves vezérkar az 1994-es választások idején bőségesen kárpótolta őket.

A szovjet forgatókönyv lényeges része volt az 1956-os szabadkőműves-kommunista, a párt érdekében kivégzett mártírjainak újratemetése. Rajk Lászlóval ellentétben ezúttal nem a hatalomból kivonulni készülő kormány kezdeményezte Nagy Imre és társai újratemetését, hanem '56-os "szabadságharcosok" egy "Történelmi Igazságtételi Bizottságot" hívtak életre, akik Nagy Imre, Szilágyi József, Gimes Miklós, Losonczy Géza és Maléter Pál látványos újratemetését "kikényszerítették". Nem lehet a véletlen műve, hogy a Történelmi Igazságtételi Bizottság 27 alapítója hetven százalékban maguk, vagy feleségük révén zsidók. Hogy ezenkívül még kicsodák, annak megítélését az olvasóra bizzuk. Ez a megkésztetett kegyeleti aktus 1989. június 16-án végül is megtörtént. A hatalom mindent elkövetett az ország közvéleménye figyelmének felkeltésére. A világ minden részéből érkeztek és koszorúztak '56-os szabad-

ságharcos emigránsok. Ott voltak az újonnan alakult, vagy alakulóban lévő pártok és megannyi civilszervezet. Az újrateremtési szertartást a televízió csaknem egész napos adásban közvetítette. A szabadkőművesség legfelsőbb vezetése – ha nem is a maga cégére alatt – ugyancsak kitett magáért. Andrew Sarlós nevű dúsgazdag zsidó és társai, Demján Sándor, és dr. Béla W. Fejér a maga költségén állított a Parlament közelében Nagy Imrének szobrot. Szónokok légiója méltatta a mártírok önfeláldozását, hősiességét a diktatúra brutalitását. Mindenesetre Nagy Imre szabadkőműves testvérei – ha nem is tudta annak idején "menteni a menthetőt" – megadták a módját – a magyar nemzet költségére.

A figyelmes néző és hallgató már követni is alig tudta az eseményeket. Két beszédre azonban óhatatlanul felkapta a fejét. Az egyiket a zsidó Méray Tibor mondta el. Az a Méray, aki a Rákosi-féle sajtó legvérmesebb képviselője volt. Most ugyanolyan vehemenciával ostromozta akkori kenyéradóit. Egy másik szónok még ennél is nagyobb feltűnést keltett. Egy nemrég alakult ifjúsági szervezet vezetője. Ő mondta el a legbátrabb gondolatokat. Nem kevesebbet követelt, minthogy a szovjet csapatok vonuljanak ki az országból. Nem lehet tagadni, ez a fiatalember, aki az ismeretlenség homályából emelkedett ki, a nemzet szívéből beszélt, de felidézte a félelmét is. Ebben az időben ez a nyílt felszólítás még öngyilkos bátorsággal ért fel. Lássunk csodát, ez a fiatalember egy év múlva a magyar parlamentben ül országgyűlési képviselőként, és az oroszok is kivonultak. Harminchárom évvel ezelőtt a mi nemzedékünk is követelte az orosz csapatok kivonását, de bizony mi nem a parlamentbe kerültünk. Hiába, az idők is, az emberek is változnak! Úgy tűnik, nem véletlenül jegyezte meg a kilencvenes évek elején az állítólag szabadkőműves

dr. Benedek István egyik írásában: "Ez a fiú tudott valamit, amit mi nem tudtunk."

A hozzánk hasonló módon eladósodott Lengyelország kommunista vezetői kissé nehezebben váltak meg a hatalomtól, mint például nálunk. Bár itt a szolidaritás nevű ellenzék korábban alakult meg, s látszólag nem is a hatalom titkos kezdeményezése alapján. Csehszlovákia már az első világháború lezárását követően is magát az állami létét köszönhette a világ szabadkőművességének, így nagyon fegyelmezetten vette tudomásul, hogy "most a testvéreknek erre van szüksége". A hatalomváltás itt zajlott le a legsimábban. Bulgária is különösebb megrázkódtatás nélkül váltott át a kapitalizmusra. Komoly problémát okoztak viszont a keletnémetek. Honecker NDK-ja szilárdan tartotta magát. Itt szóba sem jöhetett a zsidó szabadkőműves bankvilág fenyegetése, mint Lengyel- és Magyarországon, a további hitelek leállítása. Ők nyugati nemzettestvéreiktől annyi pénzt kaphattak, amennyire csak szükségük volt. Az orosz vezetők hiába érveltek már két évvel korábban átvéve a nyugat "hidegháborús" propaganda szólamait, hogy az NDK különállásának nincs semmiféle jogi létalapja. Honecker és társai kitartottak a maguk érvelése mellett, miszerint "azért, hogy a szomszédban lakásfelújítást végeznek, nekik még nem kell kicserélni a tapétát." Így a berlini falat kénytelenek voltak felépítői lebontani. A két német állam egyesítését hatalmi eszközök útján végrehajtották. Az okvetetlenkedő Honecker – akinek rákbetegségéről addig senki sem tudott – végül örült, hogy halálos betegen kivándorolhatott Kubában élő leányához.

A legnehezebb diónak Románia bizonyult. Ceausescu minden vazallus diktátor közül a legszilárdabb uralkodó volt. Ő is megtagadta szabadkőműves esküjét. Keményen ült a nyeregben, úgy gondolta, megteheti. Rövidlátásáért

életével fizetett. A majdani hatalomváltás előkészületeit Románia esetében is néhány évvel korábban megkezdte a láthatatlan hatalom. Ezek közé sorolhatjuk Pacepa tábornok, a titkosrendőrség főnökének diszidálását. Nyugaton kiadott könyvében alaposan kiteregette a Ceausescu házaspár szennyését, azt hitte, a hazai sajtó számára ez megfelelő alapot nyújt a diktátor lejáratásához. Elszámította magát. Nem vette figyelembe, hogy a román sajtót nem zsidók uralják, hanem maguk a románok. A többi vazallus országban a láthatatlan kezek által irányított hecckampány alaposan megtépázta a szocialista oligarchák amúgy sem nagy tekintélyét. Romániában ez nem működött. Majd a magyar kisebbség engedetlenségét próbálták felkorbácsolni, de ez is csak Tőkés László református lelkész körül hullámozott. Miután minden Ceausescu hatalmának megingatása elleni provokáció hatástalannak bizonyult, az amerikai CIA és a szovjet KGB közös, összehangolt akciójával lázították fel kezdetben Temesvár lakosságát, amely aztán gondos szervezők segédletével áttérjed Románia más területeire, különösen Bukarestre is. Az itt működő hatalmi intézmények felzaklata végül is meghozta a kívánt eredményt. A kommunista forradalom lebonyolításában részt vettek az amerikai show-busnies ügynökei is. A világon első ízben a megdöntött uralom televíziója éjjel-nappal mindvégig közvetítette a Ceausescu elleni puccs eseményeit. Még a kondukátor házaspár kivégzésének látványától sem kímélték meg a román lakosságot. A következő háborús horror televíziós közvetítését majd Irak bombázása idején élvezheti az amerikai közönség a CNN hírtelevízió közvetítésében, amelyet az egész nemzetközi televíziós médiabirodalom átvett. Lehet, hogy a közvetítés jogdíjai fedezték is az iraki nép szenvedéseit kiváltó barbár bombatámadás költségeit.

Az 1989. évi romániai események mindennél jobban bizonyítják; ha a láthatatlan uralkodó együttes valamilyen változást tervez, akkor annak – akár az érintett nép akaratának ellenére is – végrehajtásához a világ két legerősebb hatalmának minden intézménye felett rendelkezhet. Sajnos ugyanez történt az 1956-os magyar szabadságharc előkészítése és végrehajtása idején is. Kiváltásában Romániához hasonlóan mindkét hatalom titkosszolgálatok együttműködött. A kettő között mégis nagy a különbség. Míg Magyarországon a kiprovokált forradalom részleteinek irányítása kicsúszott a két titkosszolgálat kezéből, és kénytelen volt a szovjet hadsereg beavatkozni, addig Romániában mindvégig kézben tarthatták az eseményeket. A szovjet haderő bevetésére nem volt szükség.

Ugyanakkor a két forradalom célja között is lényeges különbség volt. Magyarországon a megleckéztetés, a szocialista keretek között való megtartás addig Románia esetében éppen a szocialista keretből való kiválás érdekében vitték vágóhídra a két ország népét.

A magyarországi 1990. évi "rendszerátalakítás" – bár Grósz Károly panaszkodott, hogy nem egészen a KGB forgatókönyve szerint bonyolódott – mégis rendhagyó módon, szabadkőműves fegyelmezettséggel történt. Ma már szinte egyértelműnek látszik, hogy levezenylését sikerült a nemzetközi szabadkőművesség emberének átjátszani. Az ellenzéki kerekasztal tárgyalások, amelyek a hatalom átadásának módját volt hivatva szabályozni, a kommunista hatalom által kikötött kétharmados törvényekkel meghatározott, már eleve kényszerpályára szorította a kiválasztott ellenzéket. A párt politikai bizottsága Pozsgay Imrét bízta meg a hatalommal "szembenálló" ellenzék életre hívásával. Ott bábáskodott a lakiteleki sátorban is, hogy a

Magyar Demokrata Fórum megszületését segítse. Sikerült is barátját, Bíró Zoltánt az új szervezet élére választatnia. Úgy tűnik azonban, hogy Bíró nem élvezte az eseményeket mozgó agytröszt osztatlan bizalmát. A választásokat megelőző időszakban láthatatlan kezek új vezetőt csempésznek az MDF élére. Antall József, aki nemcsak a lakiteleki sátor alakuló gyűléséről hiányzott, hanem az 1945 utáni koalíciós időkben a Kisgazda Pártban kezdte meg politikai pályafutását, minden bizonnyal ebbe – az akkor nagyon sikeres – pártba lett eredetileg kiszemelve. Pozsgay jó munkája révén azonban az MDF ígéretebbnek látszott. Antall Józsefet ennél fogva "átelejtőernyőzték" az MDF élére. A jobboldali politikai elit körében a mai napig erősen tartja magát az a híresztelés, miszerint még jóval a hatalomváltás előtt egy alkalommal Aczél György, akkor a párt politikai bizottságának tagja, hosszú ideig Kádár János zsidó bizalmasa egyidőben feküdt a kútvölgyi kórházban irodalmunk egyik jó hírű és jeles képviselőjével, akihez furcsa kéréssel fordult. Aczél szeretett volna megismerkedni Antall Józseffel, az akkori orvostörténeti múzeum igazgatójával. Kérte az író, szervezze meg találkozásukat. Ezek a rossz nyelvek még azt is tudni vélik, hogy Antall József ereiben egyik nagyszülői ágról zsidó vér is csörgedez. Egy biztos, édesapja a második világháború idején államtitkárként nagyon sokat tett a zsidóság német munkatáborokba való kiszállításának akadályozása érdekében. Antall József miniszterelnöksége idején Izraelben apja tiszteletére, látogatása alkalmával emléktáblát lepleztek le. Az idősebb Antall ebbéli érdemei ugyan korábban is ismertek voltak, nem tudni, Izraelben mégis miért vártak ezzel csaknem ötven évet.

Az 1990. évi szabad választások MDF kampányát – a kommunista hatalom pénzelésével egy francia reklámcég tervezte. Kezdetben "tavaszi nagytakarítást" ígért. A vörös

zászlót, Lenin műveit, a vörös csillagot, vagyis a kommunista hatalom minden jelképét, vele a politikáját a plakátokon a szemetes kukákba dobva láttuk. Kedvére való ígéret volt ez a magyar lakosság nagy többsége számára. Majd ennek szerencsés "beetetése" után a "nyugodt erő"-re váltott. Ez már a letűnni látszó hatalom emberei számára is jól hangzott. A Magyar Szocialista Párt titkos direktívát adott ki tagjai számára, amelyben az MDF-re való szavazást sugallták.

A magyar választópolgár meglehetősen tájékozatlan volt a sok új párt kínálatát illetően. Jelen voltak ugyan a koalíciós idők pártjai is, de az újak többet "ígértek". Nem ismerte fel, hogy a hangos és masszív kommunistaellenes propagandával induló Szabad Demokraták Szövetségét főleg Budapesten, jószerevével teljes egészében a zsidók uralták. Pedig jelképükből a három repülő madárból, amely megegyezett a nemzetközi zsidóság által szervezett és vezetett nagy francia forradalom jelképével, erre lehetősége volt. Mivel a madarakat nemzetiszínűre festették, magyar jelképnek mutatták. Igaz, a francia "madarak" is a francia trikolor színeiben pompáztak. Négy év látványos, minden őszinteséget nélkülöző kommunistaellenes politika után a következő parlamenti ciklusban már koalícióra is léptek az MSZP-vel. Tették ezt annak ellenére, hogy az ellenzéki kerekasztal-tárgyalásokat lezáró megállapodás aláírását még azzal tagadták meg, hogy az "túlságosan rózsaszínű".

A magyar lakosság – mivel a kommunista sajtó nem tájékoztatta az ország vészes eladósításáról – nem ismervén azokat a nehézségeket, amellyel majd egy szabadon választott kormánynak meg kell birkóznia. Érdekes módon kellő nyomatékkal erről – aligha véletlenül – az Antall-kormány sem adott kellő súlyú tájékoztatást. Mindenki abban a meggyőződésben élt tehát, hogy az orosz csapatok

eltávozásával Magyarországon azonnal beköszönt a jólét. Ennek törvényszerű elmaradása súlyos csalódást okozott a lakosság egészében. Elmaradt a beharangozott "tavaszi nagytakarítás" is, a magyar nép egykori nyúzóí és elzalogosítói felelősségre vonás helyett – még az 1956. fegyveres leverésében jeleskedő pufajkások is – magas nyugdíjjal vonultak vissza, majd az ország javainak privatizálásában jeleskedtek. A külföldi hitelek eltulajdonítása révén jelentős tőkével rendelkeztek, amelyből fillérekért megvásárolták az igazgatásuk alatt lévő termelő üzemeket. Amikor a kommunista rendszer üldözöttei szemére vetették, hogy felelősségre vonás helyett a régi párt-arisztokrácia lehetőségeit nemcsak biztosítja, hanem még növeli is, Antall József így reagált: "tetszettek volna forradalmat csinálni". Iménti érveléséből egyértelműen adódik Antall József szabadkőműves gondolkodása. Amint már kifejtettük, a háború és a forradalom a zsidóság legnagyobb aratásának eszköze. Ha már ezt nem sikerült kiváltani, akkor a békés privatizációval kell számukra a betakarítást biztosítani. Nem is adódott oka panaszra a szabadkőműves zsidóságnak. A menetrend szinte mindenütt azonos módon, egységes forgatókönyv szerint történt. Rövid idő alatt eladósítani a gyárakat, majd a konjunktúra hiányára hivatkozva nevetséges összegekért megvásárolták. A bankok hiteleit pedig "konszolidáció" címén az állam kifizette. A külföldi vásárló pedig megkapta a privatizált üzem hosszú évek alatt nehezen megszerzett piacait. A gyárban minden mozdíthatót eladott, dolgozóit elbocsátotta, az üzemet pedig jobbik esetben eredeti kapacitásának töredékével üzemeltette tovább. Rosszabb esetben egyszerűen otthagya.

A "nagytakarítás" hiányában a kommunista hierarchia szinte teljes mértékben érintetlenül maradt. Az általuk a nép nyakára csempészett szabadkőműves kormány asz-

szisztálása mellett a privatizációt a régi kipróbált elvtársak vezényelték le, amely spontán privatizáció címén még az állampárt uralkodása, Németh Miklós miniszterelnöksége idején megkezdődött. A kisebb jelentőségű, de nagy értékű versenyképes vállalatokat saját maguk között jól hangzó retorika kíséretében valósággal felosztották. Ez a folyamat az MDF kormány teljes négy éve alatt továbbra is akadálytalanul működött. A túlságosan átlátszó eseteket, amelyek valamilyen botrány miatt a sajtóban is résznyilvánosságot kaptak, a kormány még meg is védte. A gazdasági hatalom 95 %-a az Antall-kormány alatt a volt MSZMP tagok és az általuk kialakított holdudvar kezébe jutott és konszolidálódott. Közben a kormány a "rendszer váltással" megszerzett hatalmát 1956-os szabadságharcunk eredményének aposztrofálja – '56-osok nélkül!

Az '56-os szervezetek javaslatára igazolt forradalmárok részére érdemeik "elismeréseként" börtönévenként alig több mint fél kiló disznóhús árának megfelelő nevetséges nyugdíjemelést ad. Majd csak az 1994-ben a megtévesztett lakosság által visszazavazott kommunista kormányzat – vélhetően a demokratikusra kozmetikázott "nem kommunista" elődkormány megszégyenítésére és lejáratására – hoz törvényt az '56-osok nyugdíjának jelentősebb emelésére. Ez a kétségtelenül többséget érintő nyugdíjemelés nem nélkülözi a kommunista sandaságot. Célja az '56-os társadalom egymással való szembeállítás. A nyugdíjak megemelése, azok 25.000,- Ft-ra történő kiegészítését tartalmazza. Akinek nyugdíja akár egyetlen forinttal is meghaladta ezt a határt, az egy fillért sem kapott. Ő tehát a kommunista hatalom szerint nem is tekinthető 1956-os szabadságharcunk résztvevőjének.

Az Antall-kormány semmiféle igazságtétel végrehajtására nem volt hajlandó. Az 1956-os forradalmárokat

halálra ítélő, sortüzeket vezénylő, a börtönben maradandó rokkantságig verő, csaknem negyven éven át üldöző, a munkahelyüktől megfosztó, másodosztályú állampolgárokká minősítő szovjet bérencek változatlanul élvezik valamennyi korábban megszerzett kiváltságaikat. A pártállam diktátorai "szakértökké" léptek elő, s nehogy könnyen leválthatók legyenek, az Antall-kormány megalkotja a végkielégítés rendszerét. Ha valakit mégis kénytelen vezető állásából felmenteni, akkor több millió forintos "végkielégítés" jár neki. A kormányzat nemegyszer azzal védekezett a magas rangú kommunista hivatalnokok leváltását követelők előtt, hogy "nincs elég pénz a végkielégítésükre". Az Antall-kormány e nemzetellenes magatartása a beavatatlanok előtt egyszerűen érthetetlen és felháborító. A világpolitika mélységeibe ásó kutatók előtt azonban láthatóvá, felismerhetővé válik. Megértéséhez nagyban hozzájárultak emigrációban élő, minden a nemzet elismerését megérdemlő, magyar nemzettestvéreink, akik "kiásták" és a hazai magyarság kezébe adták e megoldhatatlan rejtélynek látszó helyzet kulcsát. Bakos Gyula honfitársunk a Nyugati Magyarság és a Szittyakürt című Kanadában, illetve az Egyesült Államokban megjelenő magyar nyelvű lapokban publikálta A rózsadombi tizenhárom című szenzációs írását, amelyet aztán számos külföldi lap is átvett. Bakos Gyula cikkét a III. sz. függelék teljes szövegében tartalmazza. Ez a cikk – anélkül, hogy erre utalna – egyértelműen bizonyítja, kik állnak az "első szabadon választott magyar kormány" mögött, szabták meg mozgásterét. Ezek az erők nem Budapesten működnek, de még csak nem is Moszkvában. A megállapodás szövege és sugallata – mondhatnánk "természetrájza" – felismerhetővé, sőt letagadhatatlanná teszi a zsidó szabadkőműves láthatatlan hatalom létét és beavatkozásának tényét. Ez az 1991.

március 15-én kelt 20 pontos felsorolás bepillantást enged a zsidó-kommunista hazaárulók megmentésére irányuló erőlködésekbe, annak nagy fontosságába. A 20 pont közül mintegy a fele közvetlenül is ezt a célt szolgálja.

Antall József titkos szabaddemokrata szövetségesei bámulatos retorikával szerelik le az MDF-kormány egyre szerényebb igazságtételre vonatkozó kezdeményezését. Ezek a nemzettől idegen, héberül gondolkodó, a választópolgárok ügyes félrevezetésével parlamentbe jutó képviselők a saját fegyvereinkkel győznek le bennünket. Keresztényi megbocsátásra oktatnak ki minket. E szép szölamoknak aztán könnyen esik áldozatul az MDF parlamenti frakciója, amelynek többsége maga sem kíván semmiféle felelősségre vonást, hiszen meghatározó személyiségei maguk is tagjai voltak annak a magyar nemzet kárára több mint harminc éven át folyamatos hazaárulást elkövető külföldről irányított szervezetnek, amelyet Magyar Szocialista Munkáspártként jegyeztek. Akadt az MDF vezérkarában zsidó is bőven.

A megbocsátás filozófiáját oly mélyen beledöngölték a társadalom tudatába, hogy annak szükségességét már az '56-os szervezetek megdolgozott vezetői is szinte természetesnek tartják. Fanyalgásuk csupán odáig terjed, hogy tulajdonképpen nincs is kinek megbocsátani. A megbocsátást szorgalmazó bűnösök közben "elfelejtettek" bocsánatot kérni. Ezt úgy lehet és kell érteni, hogy tagadják bűnösségüket, vagyis a hazaárulás elfogadott, emberi "joggá" törvényesült.

Vajon van-e joga bárkinek is megbocsátani hősi- és mártírhaltalt bajtársaink nevében? A bebörtönözöttek, meghurcoltak, pályájukat derékba tört, folyamatosan megalázott, vagyonuktól megfosztott, idegenbe kényszerült, földönfutóvá vált élő és már elhalt szabadsághar-

cosok nevében? Kollektív megbocsátásról még beszélni sem volna szabad. Egyénileg aki akar megbocsáthat, de ennek lehetősége is csak akkor igazságos, ha a bűnösök méltányos kártérítést fizetnek, de nem ám az állam, a társadalom terhére, hanem saját hazaárulással szerzett vagyonukból. Reméljük, lesz egyszer Magyarországnak olyan kormánya, amely mindezt számon kéri, és a helyére teszi. Ha a zsidóság még a saját bűneiért is ki tudta alkudni többszörös kárpótlását – hiszen az ő tanácsukra és érdekükben folytatott vesztés második világháborúnk okozta minden nyomorúságunkat, mind a mai napig – akkor 1956-os szabadságharcunk minden kárvallottjának is elégtételt kell kapnia.

Antall József külpolitikai téren is engedelmes szabadkőművesnek bizonyult. Az orra előtt hullik szét Trianon erőszakkal összetákolt felépítménye. A románok igényt emelnek Moldvára és Beszarábiára, Szlovákia leválik Csehországról, a Jugoszláviába gyömöszölt Horvátország, Szlovénia, Macedónia, majd később Bosznia-Hercegovina sorra vívják ki és nyerik el függetlenségüket. A nemzetközi helyzet alakulása már kedvezőbb nem is lehetne. Mi pedig ahelyett, hogy igényt emelnénk erőszakkal elrabolt területeinkre és véreinkre, még az Európai Biztonsági Értekezletet is túllihegve, Kádár Jánost is felülmúlva örökre lemondunk ezeréves területeinkről és ott elnyomottan, megalázottan élő nemzettestvéreinkről. Bárgyúságunkban magunk kezdeményezzük a szükségtelen alapszerződés megkötését Ukrajnával, amelyben írásban – még kimondani is szégyen! – mondunk le egyszer, s mindenkorra őseink legszentebb területéről, a magyar Kárpátaljáról. Példát adva ezzel a későbbi nemzetellenes kormánynak, aki élt is a lehetőséggel és folytatta a nemzetáruló alapszerződések kötését Szlovákiával, majd Romániával.

A nyugati bankvilág valósággal készült arra, hogy az új szabadon választott kormány kérésére – Lengyelországhoz hasonlóan – elengedje hiteleink egy részét, esetleg egészét. Az Antall-kormány azonban ezzel a lehetőséggel sem élt.

Ebben az időben gyakori, hogy politikához értők és nem értők fejtik ki nyíltan sommás véleményüket; Antall József Magyarország történetének legnagyobb hazaárulója. Mások szerint még finoman is fogalmaztak. Bizony nehéz lenne vitatkozni velük.

Érdekes módon, hivatalos helyről a Rózsadombi tizenhármak megállapodását eddig még tudomásom szerint nem cáfolták. Egyedül Pozsgay Imre az 1998-ban kiadott Koronatanú és tettestárs⁷⁹ című könyvében az egészet badarságnak nevezi. Pedig a jelek szerint sokan gyanítják, hogy ő maga is tagja volt annak a bizonyos tizenháromnak. E könyv alapkonceptiója szempontjából azonban figyelmet érdemel Pozsgay Imre alábbi megjegyzése: "Hiszen a dolgok korántsem úgy alakultak, ahogy szerettük volna. De hát nem rajtunk múlt. Minden úgy van, ahogyan azt valahol eldöntötték."⁸⁰ Igaza van Pozsgaynak! Kár, hogy nem írta meg azt is, kik és hol döntötték el. Pedig neki erről biztos tudomása van. Segítsük ki őt, mondjuk meg helyette: Magyarország és egész Kelet-Európa – benne a Szovjetunió – színváltozását a New York – Washington láthatatlan szabadkőműves központjában az a bizonyos Uralkodó Együttes döntötte el. Ezek akaratát hajtotta végre minden kritika nélkül a magyarságából teljesen kivetkőzött Antall József nevű páholytag, akit a maga alá gyűrt, minden politikai intelligenciát és látókört nélkülöző MDF vezetők, mint ha hipnózis hatása alatt álltak volna gondolkodás nélkül követték. Csoda-e, hogy az 1994-es választások idején az egykori '56-osok így fogalmazták meg filozófájukat: "Bárkire, csak az MDF-re nem!" Valószínű, hogy ki nem

mondva nemcsak Pozsgay tagadja a Rózsadombi tizenhárom valóságát. Ezzel kapcsolatban utalnunk kell a Cion bölcseinek múlt századvégi jegyzőkönyveire. A zsidók a mai napig egyre idegesebben "hamisítványoknak" nevezik. Ne bonyolódjunk most bele ebbe a vitába, hisz korábban megtették ezt nálunk avatottabbak. Legyen elég rámutatni arra, hogy a zsidóság szerepe a jegyzőkönyvek keletkezésének idejétől – bő száz év – az egész világon szóról szóra a jegyzőkönyvek útmutatása szerint alakult. A zsidóság tehát még a Bibliánál és a Talmudnál is fontosabb vezérfonalának tekinti ezt a "hamisítványt".

Ugyanúgy a Rózsadombi tizenhármak által meghatározott 20 pont az azóta eltelt több mint nyolc év alatt teljes egészében megvalósult.

Mellékes tehát, hogy megalkotói hogy vélekednek akár a Cion bölcseinek jegyzőkönyvéről, vagy a rózsadombi tizenhármak megállapodásáról, azok valóságosak kell legyenek, még akkor is, ha "nem léteznek", mert létüket maga a történelem igazolja. Ez pedig minden tagadásnál erősebb bizonyíték! Az MDF gyászos kormányzati szereplését látva sok választópolgár gondolkodott úgy: "Vajon érdemes-e szavazni bárkire is? Hiszen nem változik semmi, csak a nevek mások, de a politika ugyanaz." Választópolgáraink egyre nagyobb részét keríti hatalmába ez a nézet.

Úgy tűnik, mintha az MDF politikájával szándékosan idézte volna elő az 1994. évi választási katasztrófát, amelynek alapján a választók nagy csalódásuk következtében a volt állampárti kommunistákat szavazta vissza. Az MDF választási kampánya mintha maga is sugallta volna a kommunisták visszaszavazását. Az elmaradt felelősségre vonásra és rendszerváltásra utalva szinte minden kormánytag és magas beosztású párt és kormányzati hivatalnok választási gyűlésein egy sejtelmes mondat mögé bújt. Ez

pedig így hangzott: "Ahogyan lehetett!" Ezzel egyszer, s mindenkorra elismerte, a kormányzat nem rendelkezett az őt megillető szuverenitással. Adósak maradtak viszont annak megválaszolásával, hogy voltaképpen kik akadályozták őket mindannak végrehajtásában, amely egy valódi rendszerváltás alapvető feltétele lett volna, amit hatalomra jutásuk előtt meg is ígértek. A parlamenti ellenzék kisebbségben volt, róla nem lehet szó. A Szovjetunió nem volt abban a helyzetben. Akkor hát kiktől lehet szó? Ezzel az "ahogyan lehetett"-el az MDF-kormányzat, ha közvetetten is, de elismerte a rózsadombi tizenhármakat, és a mögöttük álló láthatatlan szabadkőműves világhatalom létét, amely monetáris eszközeivel fenyegette ezt az alkalmi, de gyenge csapatot. Antall József ahelyett, hogy más módszerekkel próbálkozott volna, gyáván, minden ellenkezés nélkül besétált ebbe az egyirányú utcába.

Honfitársaink apolitikus része naivul azt hitte; a kommunisták visszaszavazásával azok visszaállítják majd a szocialista tervgazdaságnak nevezett államkapitalista rendszert a teljes foglalkoztatással, olcsó élelmiszerekkel és szolgáltatásokkal, amelyet választási kampánya idején titokban sugallt. Komolyan hitte, hogy ennek visszahozása tőle, saját elhatározásától függ. Halvány sejtelve sem volt arról, hogy az erre való döntést általa ismeretlen és láthatatlan erők hozták meg 1949-ben is, és 1989-ben is. Tájékozatlanságáért nem "szociális gondoskodást", hanem Bokros-csomagot kapott. Régi új gazdái pedig tovább kótyavetyélték el mindazt a társadalmi tulajdont, amely a spontán privatizáció és az MDF-privatizáció után még megmaradt. Most valósággal odaajándékozták az általuk hetedízíglően elátkozott kapitalistáknak a "szocializmus összes vívmányait", amelynek védelmére 1956-ban behívták, illetve magukra vállalták a szovjet csapatok behívását. Eladták a stratégiai

iparágakat, köztük a teljes energiaszektor. A befolyt összeget teljes egészében a pártállam idején általuk jogtalanul felvett külföldi hitelek törlesztésére fordították. A zsidó bankvilág keresve sem talált volna számára jobb kormányt, mint a Horn-kabinet. A miniszterelnöki székbe – talán nem is véletlenül – egy 1957-es pufajkás került. Mint ha csak "valahol" megtervezték volna, ez a "törvényes" kommunista visszatérés minden "volt" vazallus országban megtörtént. Egy különös változata 1998-ban még Németországot is elérte. Ennek okát pedig nem nehéz megfejtetni. Legfőbb okként a sajtó manipulációját kell említeni, aki az egyéb okokat nagy szorgalommal döngölte a lakosság tudatába. A sajtó képes közvetett módon a maga eszközszerével megvalósítani a zsidó szabadkőművesség terveit. Ne tekintsük a véletlen művének, hogy Mein Kampf-jában Hitler is tökéletes diagnózisát adta a zsidók által irányított sajtónak. Hitler láttelepe a mai napig is jellemzője a magyar és a nemzetközi sajtónak.

Magyarországon az 1990-1994 között "hatalmon lévő" MDF minden tevékenysége látens módon a kommunista visszatérést szolgálta. A nemzeti oldal csalódása, a választások jelentős számban való bojkottálása, a sok induló párt által való megosztását jól egészítette ki az MSZP ravasz kampánya. A "lehet másképp, jobban" szlogen, valamint a fülbesúgásos agitáció a 3,60-as kenyér és az 5,40-es sör ígéretével. Az apolitikus alkatú választópolgár úgy gondolkodott: "Valóban ezek uralma idején ez valamikor valóság volt, miért ne valósulhatna meg ismét?" Most hitelt adott azoknak, akik negyven éven át becsapták. Azok sincsenek jobb helyzetben, akik valamivel jártasabbak a politikában. Még a zsidó sajtóból is megérthette, hogy azok a nem kommunista pártok, amelyek közül választhat, többségükben nem függetlenek. Nem tehetik azt, amit szeretnének,

amit a választási kampány során ígérnek. Ezek a pártok külső erők befolyása alatt állnak. Jól mutatta ezt az osztrák elnökválasztás Kurt Waldheim megválasztása idején. Az ENSZ – amelynek tíz évig főtitkára volt – zsidóellenes tevékenységéről küldött "bizonyítékokat" a még hivatalban lévő elnöknek Waldheim lejárására. Az osztrák választó tájékozottabb, mint a magyar. Átlátott a zsidók meszterkedésein, és e rágalmozások ellenére, vagy talán éppen ezért megválasztotta Waldheimet. Érdekesnek mondható az 1999. évi osztrák parlamenti választások eredménye miatti zsidó tiltakozás is. A Jörg Haider által vezetett Szabadság Párt szoros versenyben megszerezte a pártok rangsorában a második helyet. Sejthetővé vált, hogy egyik meggyengült, de szövetségben még kormányképes párt koalícióra kéri fel. Ezt megelőzendő Izrael erre az esetre kilátásba helyezte a diplomáciai kapcsolatok megszakítását. Az Ausztriánál kisebb és távoli Izrael dühöngését az osztrákok nyilván megmosolyognák, ha nem állna mögötte az a bizonyos amerikai láthatatlan hatalom. Az osztrák politika szereplőire napról napra növekvő nemzetközi szabadkőműves nyomás nehezedik. A több mint három hónapos politikai kötélhúzást követően a harmadikként befutott Osztrák Néppárt vezetősége megelégedve az első helyen végzett Szociáldemokrata Párt hezitálását, koalíciós tárgyalásokat kezdett a Szabadság Párt vezetőivel. Az egész világ, de különösen az európai államok vezetői kénytelenek félredobni "demokratikus álarcaikat". A sajtó közvetítésével előttünk áll a pörére vetkőzött szabadkőműves államfők, miniszterelnökök, külügyminiszterek egész sora. Valamennyien szörnyülködnek, hogyan fordulhatott ez elő, hogy az osztrák nép ilyen jelentős része "merészelt" szavazni erre a "szélsőséges" pártra? Vak dühükben egyre szemérmertlenebb módon

avatkoznak be a semleges Ausztria belügyeibe. Népe akaratát semmibe véve a demokrácia nagy dicsőségére!

Saját házunk tájáról is mondhatunk példát, akár többet is! Kende Péter írja: Princz Gábor 1993-ban egyik este halottápadtan mesélte neki, hogy megszarolta Lezsák Sándort. Közölte vele, amennyiben nem szakítanak Csurkával – mivel az antiszemitizmust már nem tudja "bevenni" – akkor kiveszi a dohányt az MDF-ből, Lakitelekből és mindenből, amihez közük van.

Fűr Lajos másnap sajtótájékoztatót rendezett, ahol bejelentette: Csurkát kirúgják az MDF-ből. Íme a szabadkőműves bankárdemokrácia közéről. Elég volt Csurka Istvánnak a legkulturáltabb módon ráirányítani a lakosság figyelmét – akár nevek említése nélkül – a nemzet fosztogatóira és módszereire, hogy a láthatóvá lényegült titkos hatalom öt percnyi méltatlankodásával padlóra terítse saját kreációját, az MDF-et. Amikor a Giczy György vezette Keresztény Demokrata Néppárt közeledést mutatott a Csurka István vezette MIÉP felé, akit a hazai zsidóság már hetediziglen elátkozott és szélsőséges fajgyűlölőnek kiáltott ki, pedig az csak a zsidóság nemzetellenes üzelmeire hívta fel a figyelmet. Az európai keresztény pártok szövetsége nevében Van de Welsen nevű úr tiltakozott, amely itthon a zsidó sajtó közvetítésében vált ismertté. Erre maga a párt is kettészakadt. A Welsen-pártiak a FIDESZ-be landoltak, míg Giczy-től a választók fordultak el, megfogadva Welsen intelmeit. Ebből is látszik, hogy a magyar társadalom – akár a pártok, vagy a választók – tartása össze sem hasonlítható az osztrákokéval. A "rendszerváltás" utáni magyar szuverenitás valósága az 1998. évi parlamenti választások két fordulójára között lepleződik le a maga teljességében. Az első fordulóban a Horn Gyula vezette MSZP végzett ugyan az első helyen, de a második legtöbb szavazatot kapott párt a

FIDESZ lett. Harmadik helyen pedig a Független Kisgazdapárt végzett. A második fordulóban tehát ez a három párt versenyezhetett. Világosan látszott, hogy abszolút többséget egyik párt sem tud szerezni. Koalíciót kell, hogy alkossanak. A mérleg nyelvét a kisgazdák képezték. Amelyik párthoz csatlakoznak, az válik kormányzóképesé. A választási kampány során mind a FIDESZ, mind a Független Kisgazdapárt legfőbb céljának a MSZP–SZDSZ kormányzás leváltását jelölte meg. Az egyszerű képlet ellenére a FIDESZ vezetése nem sietett megállapodást kötni a kisgazdákkal egymás javára való visszalépésről. Igaz, jelöltjei szinte mindenütt több szavazatot kaptak, mint a kisgazda jelöltek. Válaszul a kisgazdák is tettek néhány kétértelmű nyilatkozatot a majdani koalíciót illetően. Így a vesztesre álló MSZP is úgy vélhette: nincs minden veszve. Az érdekes kötélhúzás közepette egyik délelőtti érdekes rádióhír vonta magára a politika iránt érdeklődést mutató választópolgárok figyelmét. A Kossuth rádió jelentette, hogy a MSZP legfelsőbb vezetésének két tagja látogatást tett a magyarországi Zsidó Hitközségek Szövetsége elnökénél. A választóknak nem sok idejük maradt a találgatásra; vajon mit is kerestek ott? Ugyanaznap délután újabb rádióhír tudatta, hogy a FIDESZ két magas rangú vezetője ugyancsak látogatást tett a MAZSIHISZ elnökénél. Nincs szükség fárasztani magunkat annak találgatására; vajon mi lehetett a látogatás célja. Hogy mekkora áldozattal térdeltek a látogatók az oltár elé, még nem tudjuk. A "független szabad magyar" sajtó a mértékét ugyan nem, de tényét szinte azonnal közölte. Eszerint mindkét küldöttség ígéretet tett; hatalomra jutása esetén kötelességének tartja a zsidóság második világháborús, immár szám szerint sem követhető "méltányos" kárpótlására törvényt alkotni és azt végrehajtani. A bekövetkezett választási eredményekből úgy tűnik, a FIDESZ ígérete-

sebbnek bizonyult. Bizony nehezen hitte volna a magyarországi kommunizmus agóniája idején bárki is, hogy alig tíz év múlva a magyar "uralkodókat" az esztergomi hercegprímás helyett a zsidó főrabbi fogja "felkenni". Ne tekintsük ezt az úgynevezett rendszerváltás melléktermékének, sokkal inkább egyik céljának.

A magyar választópolgár gyenge tartására jellemző, hogy csalódásai nem látóköre bővülését, politikai jártasságának növelését szolgálja, hanem a közönybe menekül. Nem él szavazati jogával, mondván, a helyzeten úgy sem tud változtatni, a politika úri huncutság, ehhez pedig nem kíván segédkezni. Már nem működik az a természetes ösztöne sem, amely pedig a diktatúra idején a tisztánlátását nagymértékben segítette. Ha a hatalom valamit ellenzett, azt látatlanul, ismeretlenül is jónak ítélte, mivel az idegen érdekű hatalomtól semmi jót nem remélt.

Ez a közöny a lakosság körében egyre nagyobb méreteket ölt. A választások során sok helyen ismételtsre van szükség, mert a szavazásra jogosultaknak még a fele sem él szavazati jogával. Az időközi választások esetében ez az arány még rosszabb. Választási szabályaink szerint a megismételt szavazás esetében a 25 %-os részvétel is elegendő. Az 1999. október 10-i székesfehérvári körzetben még az ismételts is eredménytelen maradt. A részvétel csupán 23 %-os volt.

Mivel a legfegyvermezettebb szavazótábora ma is a kommunista utódpártnak van, akik valamikor élvezték párttagságuk igen jelentős előnyét, – bár ez a szám összességét tekintve nem is olyan nagy – könnyűszerrel nyerik meg a választásokat. Helyénvaló itt pontosítani, hogy nem is ők nyerik meg, hanem a nemzeti erők közönye mond le róla, mégpedig éppen ellenfeleik javára.

Apolitikus honfitársaink közül sokan gondolkodnak úgy, hogy nincs értelme erőlködnünk. A magyarság az utóbbi hat

évszázadban hol a német, a török, majd az orosz, újabban pedig az amerikai zsidóság járszalagjára került. Kizsákmányolásunknak csak a formája, módszere változott, de a jellege maradt. Ezen változtatni már úgy sem tudunk, legjobb, ha belenyugszunk. Nem ismeri fel, hogy ezt a furcsa filozófiát éppen az általa hatalomra segített zsidóság sugallja. Hasonlít ez ahhoz az 1998-as választási kampány során "súgott" érveléshez, miszerint nem kell a kommunista kormányzatot leváltani, mivel azok már alaposan teleopták magukat. További lopásra már nincs szükségük, s így a nemzet megtermelt értékei biztos kezekben maradnak. Ha új párt kerül hatalomra, az előről kezdi a lopást. Bármilyen hihetetlen ez a rablás filozófia a huszadik századvégi Magyarországon, hogy úgy mondjam, hivatalos rangra emelkedett.

Jómagam nem osztom apátiába vergődő, honfitársaink kapitulációját. Hazánk, a magyarság valóban nagy veszélyben van. A végveszély ugyan még nincs itt, de rohamosan közeleg. Mégis azt mondom, ez a nemzet történelme során ennél nagyobb katasztrófákból is újjáéledt. Nem tudta száműzni a világ színpadáról sem a tatár, sem a török, vagy a Habsburg, amelynek nemzetünk feletti uralma a leghosszabb, a legalattomosabb és a legveszélyesebb volt. Már nemcsak a magyar főurak, de a középosztály is magyar nyelve helyett a németet beszélte. A reformkor azonban még egy rászabadított vesztes forradalom ellenére is képes volt a nemzet felrázására és regenerálására.

Nemzetünket a mohácsi vésznél is nagyobb veszély fenyegeti. Fortunátus Imre utódai, Júdea janicsárjai nem szablyákkal, hanem monetáris bilincseivel igyekeznek leigázni. A magyarnak – minthogy ezer éve sohasem volt – ezúttal sincs semmi veszélyérzete. A háztető már ég, de

oltása még eszébe sem jutott. Pató Pál módjára arra vár, hátha magától is elalszik.

Az Osztrák-Magyar Monarchia szabadkőműves szétrobantása után azt hittük, a 300 éves Habsburg-uralomnak egyszer, s mindenkorra vége. Úgy tűnik, a Habsburgok nem adták fel. A változó időben változó módszerekkel igyekeznek ismét a nyakunkra ülni. Már IV. Károly is tett néhány gyengéd próbálkozást, de a trianoni szerződés tilalmára hivatkozva Horthy ezeket elhárította. Ottó a trónörökös, örökölte a Habsburgok trónszerző tehetségét. A második világháború idején az Egyesült Államokban találjuk. Egyesek – nem is kevesen – tudni vélik, hogy itt bekapcsolódott a szabadkőműves mozgalomba. Ha így van, zseniális húzásnak tűnik. Minden bizonnyal ismerte Rudolf nagybátyja szabadkőműves lelki kálváriáját, csakúgy, mint apja birodalmának szabadkőműves felszabdalását és kiárusítását. Nyilván azt is tudja, hogy az uralkodók többsége – ha ugyan nem az egésze – balga módon ebben a zsidó szervezetben műveli a királyi "művészetet". Úgy vélhette; e szervezet segítségével esetleg visszaszerezheti azt, amit éppen általuk elvesztett. Ha ez a láthatatlan hatalom országok léte és nemléte fölött rendelkezhet, akkor semmi kétség, ide be kell épülni. Az agg, de mint fizikai, mint szellemi képességeivel rendelkező trónörökös a magyarországi szocializmus vajúdása idején, a nyolcvanas évek végén a magyarság számára váratlanul felbukkan Budapesten. Minden bizonnyal befolyásos páholytársai informálták: társadalmi és hatalmi átalakulás lesz. Naívu azt hitte, eljött az ő ideje, pedig New-York-i gazdái a főszerepeket már rég kiosztották – másoknak. Habsburg Ottó sürgölődése ismét rávilágít az új magyar politikai "elit" történelmi butaságára. Akadt, aki az új köztársasági elnök keresése idején Szűrös Mátyás utódául őt javasolta. Az

MDF egyik budapesti választókerületében az 1994-es választások idején őt kívánták képviselőnek jelölni. Ottó tudhatott valamit, mert a jelölést nem vállalta. Ettől függetlenül alig múlik el olyan hét, hogy valahol ne koszorúzna, máskor új intézményt vagy létesítményt avat fel, beszédet mond, nyilatkozik. Csodálatosképpen a korábban oly finnyás magyar sajtó ezekről minden más fontosabb eseményt mellőzve tudósít. Úgy tűnik, a Habsburg-ház fejének érthetetlen favorizálása az egyetlen tényező, amely az 1990-es "átalakulás" után mind a mai napig megtartotta jogfolytonosságát. 1999 végén Magyarország legmagasabb érdemrendjével is kitüntetik. Bármely állam kormányzata csak rendkívüli érdemek elismeréseként adományoz bárkinek ilyen magas kitüntetést. A történetek után fel kell tételeznünk, hogy Habsburg Ottó is rendkívüli szolgálatot tett – már csak azt kellene megtudnunk, hogy kiknek és mit.

Korábban úgy tudtuk, hogy a kommunizmus undorának első számú célpontja a királyok, királyi házak, trónörökösök, royalista főurak, majd ezt követi a Római Katolikus Egyház a pápával, amely tulajdonképpen újkori történelmünkben a királyi hatalom legfőbb forrása. Horn Gyula 1994-98-as neokommunista uralma azonban alaposan rácăfolt erre. Ha nem is tudta Ottó kezére játszani az ország valamely közjogi méltóságát, fiát viszont kinevezte "európai" nagykövetnek. Habsburg György esküvőjén örömmel vállalta az igen előkelő tanú szerepét. A pápával is konkordátumot kötött, amelyben a hazai egyház jelentős anyagi támogatását vállalta.

A pápaság is feladta minden erkölcsi tartását. A nyolcvanas években sorra fogadta a legistentagadóbb bolsevista hatalmak szabadkőműves vezetőit, még a "sátán birodalmának" elnökét is, pedig Gorbacsov nevét is ott találjuk azon a szovjet okmányon, amely a pápa merénylet útján történő meggyilkolását tervbe vette. Nem hiányzott a sorból

az 1956-os magyar szabadságharc, a magyar nemzet legnagyobb gyilkosa; Kádár János sem. A keresztény egyház békepapok által kirekesztett lelkészei meghökkenve tapasztalják, hogy a legújabb pápai találmány az ökuménia ürügyén egyházuk erőltetett menetben zsidósodik el. A keresztény hitvallás kétezer éves alapelvei dőlnek meg. Úgy tűnik, a zsidóság a kereszténység legerősebb bástyáját is bevette és tovább nyomul előre. Az aktuális célpont az iszlám. Vajon őt is legyőzheti? Ha arra gondolunk, hogy az embernek a legnehezebb dolga a rokonaival van, akkor reményünk lehet, hogy ebbe beletörik a bicskája. Bízhatunk abban, hogy a zsidóság konjunktúrája itt tetőzik majd. Tőzsdei zsargonnal mondván, minden hosszak bessen van. Minden erős világhatalom uralma csúcspontján omlik össze. A zsidóság hatalmas vitalitásával még inkább bűnös fondorlataival rövidesen uralma alá gyűri az egész fejlett világ gazdasági folyamatait, amellyel képes megszerezni a nemzetek minden értékeit, szorgalmas munkájuk gyümölcsét. Amikor minden célját elérte, nyughatatlan természetű a saját várát fogja lerombolni. Egyelőre azonban éberrel figyeljük a nemzetközi szabadkőművesség összehangolt iszlámellenes háborúit. A XX. század utolsó évtizede már az Iszlám elleni háborúk jegyében telt el, amely az Irak elleni fondorlatos agresszióval vette kezdetét. Az iraki népnek iszonyú kárt okoztak ugyan, de legyőzni nem tudták. A szabadkőművesség nagy kudarca, hogy minden igyekezete hiábavalónak bizonyult, Szaddam Huszein elnök saját népe által való megdöntésére. A Jugoszláviában Bosznia-Hercegovina, majd Koszovó elleni emberirtó hadműveletek eddig nem hoztak számára eredményt, sőt a két iszlám entitás – bár súlyos véráldozat árán – bizonyos megtisztulásával és konszolidációjával járt. Következő iszlám áldozatként a Csecseneket szemelték ki.

Hősies ellenállásukat eddig még a 180 milliós orosz nemzet félelmetes hadserege sem tudta megtörni.

Mindent összevetve megállapíthatjuk: a szabadkőműves zsidóság az 1917-es orosz forradalommal megszerezte Oroszország és a cárok által meghódított területei felett a totális hatalmat. Ezt az általa provokált második világháborúval tovább bővítette. A századvégi színlelt gazdasági összeomlással indukált "rendszerváltás" ürügyén ez a hatalom a keresztény erkölcsű nemzetek ámulata és kábulata mellett – szinte észrevétlenül – megszerezte a nemzetek csaknem teljes vagyonát is.

A tőzsdespekulációval, háborús jóvátétellel, etnikai kárpótlással, végül pedig a "rendszerváltásokkal" az azt követő privatizációnak nevezett szabadrablással kiszípolozott nem zsidó vagyon működtetése állandó és folyamatos jövedelemtermelése immár közvetlenül hullik a zsidóság ölébe. Az átalakulás lehetővé teszi a hatalmas vagyontermelő üzemek szakosított integrációját, amely képes az értéktermelés növelésére. A következő feladat az integrált mamutvállalatok kivonása a területileg illetékes nemzeti kormányok minden felügyelete alól. E gazdasági hadművelet fedőnevűl a jól csengő: "globalizációt" használják. Az ígájukba fogott államokat különböző gazdasági és politikai "uniókba" csalogatják, – mi most éppen az Európai Unióba" törjük magunkat – ahol egységes törvényeket kényszerítenek rájuk függetlenül nemzeti hagyományaiktól, valós gazdasági érdekeiktől.

A karvalyitőke mézesmadzagjára csalt államok nemzeti bankjainak működését teljesen kivonta a nemzeti kormányok és törvényhozásának felügyelete alól, így azok nemzeti fizetőeszközének értékét, árfolyamát a láthatatlan hatalom a maga szükségletei szerint határozza meg. A nemzeti kormányok kénytelenek annyi kamatot fizetni a fináncióknak

a saját pénzük használatáért, amennyit azok nem szégyelnek kérni. Az árfolyammanipulációkkal ugyanis a szerződésben rögzített %-os kamat valós összegét tetszése szerint alakíthatja.

Az uniós csatlakozás után nemcsak a karvalytőke száguld keresztül-kasul útlevel nélkül az országhatárokon, hanem úgymond a munkaerő is. Ha csak felületesen is megkíséreljük lelki szemeink elé képzelni ezeket a "jótékony" folyamatokat, sajnos a rémképek sokasága keríti hatalmába a nemzettudattal a legcsekélyebb mértékben is rendelkező magyart. A határok "légiesítésével" a szellemi és gazdasági élet kulcspozícióit észrevétlenül megszállják a többségükben Nílus menti kiválasztottak, ugyanakkor Magyarországot ellepi a szomszédos – főleg keleti – államok képzetlen, ott megélni nem tudó parazita elemek serege, akiket a még meghagyott szűkös erőforrásainkból segélyek útján el is kell tartanunk. Ha valaki ez ellen felemelné szavát, azt fajgyűlölőnek, rasszistának, fasisztának és még sok mindennek elnevezik. Sőt az ország ellen még nemzetközi szankciókat is hoznak. Meghökkenítő példáját láthatjuk napjainkban a szomszédos Ausztriában. Az osztrák lakosság jelentős része, látva azt a kárt, amelyet az idegenek beözönlése az országnak okoz, arra a pártra szavazott, aki programjában ennek korlátozását ígérte. A lakosság hangulatát felmérve az Osztrák Néppárt sem mutatott hajlandóságot korábbi koalíciós partnerével, a Szociáldemokrata Párttal kormányzati szövetségét megújítani. Inkább a Szabadság Párttal koalíciós kormányt alakított. Az eseményt követően a szabadkőműves világhatalom dübörögve törte át a demokráciának nevezett uralmi kotyvalék már csak egyébként is névleges korlátait. A szitkok és átkok minden ismert és még soha meg nem fogalmazott formáját zúdította a demokráciát komolyan vevő osztrák választók nyakába. Minden lehet-

séges bojkottal rekesztik ki maguk közül a "megtévedt" fekete bárányt. Retorikájukból az addig mindenre gyógyír demokrácia kámforként olvad a semmibe. Új jelszavak születnek az osztrákok izolálására, mint például "európai értékrend", amely immár úgy tűnik, mindenkre kötelező, aki ehhez a klubhoz kíván tartozni. Aki pedig még kívül van, arra méginkább. A nemzetek elárulása, érdekeinek mások számára való kiszolgáltatása, a vezetése alatt álló lakosság idegenek által történő kiszipolyozásának tűrése, sőt annak elősegítése amit korábban hazaárulásnak neveztünk és bűntettünk, ma már európai értéknek csillog minden nemzet-tudatát vesztett ember előtt. Legyen az osztrák, német vagy magyar.

A hazaárulás e veszélyes járványát próbálta megfékezni az Osztrák Szabadság Párt. Sajnos a meggyőző diagnosztizáláson nem juthatott túl. A kór agresszív terjesztőinek olyan erős falába ütközött, amelyet nem tudott áttörni. Az új osztrák kormány hiába bizonygatja: elfogadja az Európai Unió minden feltételét és nem kíván azon változtatni. Ne hírből, hanem tettei alapján ítélik meg munkáját. Annak ellenére, hogy nyílegyenesen halad kormányelődje politikai vonalán – kiközösítését nem oldják fel. Definiálhatjuk tehát: nem az számít, hogy mit csinál, hanem az, hogy ki csinálja. A valós uralkodáshoz nem hiányozhat a szabadkőműves beavatottság, mert ez biztosítja a feltétlen engedelmességet, a láthatatlan hatalom akaratának – legyen az bármilyen irrealitás – biztos végrehajtását. Korunk emberének alkalmá volt megtapasztalnia, hogy a szabadkőműves láthatatlan hatalom mintegy százmillió áldozat másvilágra küldése után mint eredménytelen kreációt hogyan döntötte porba szinte egyik napról a másikra egy varázsütésre kommunista birodalmát. Mégpedig saját híveivel, akik korábban tűzzel-vassal kényszerítették rá

több száz millió emberre űrült ideológiájukat. Most pedig más eszközökkel, de ugyanazzal az erőszakkal sulykolják belénk sajátos demokráciájukat, az európai értékrendet, sőt az új világrendet vele a nemzeti ipar és kereskedelem hóhérrát, a globalizációt.

Az osztrák választási eredmények alakulása nem hagy kétséget az iránt, hogy egyre többen ismerik fel a globális gúzsbakötés veszélyeit. Rövidesen Svájcban okozott meglepetést a választók véleménye. A francia Le Pen már Ausztriát megelőzve eredményesen rázta fel hazája választóinak jelentős részét az idegenimádat veszélyeire. Számos jel arra mutat, hogy rövidesen Olaszországot is az "engedetlenkedők" közé sorolhatják. Magyarországnak pedig siettek megüzenni, ha a Magyar Igazság és Élet Pártja a legközelebbi választások eredményeként – minden erőfeszítésük ellenére – kormánytényezővé válna, ugyanolyan kirekesztési kampányra számíthat, mint Ausztria. Már az is aggasztó, hogy létezik olyan hatalom, olyan erőközpont, amely az állítólag független államok ellen ilyen fenyegetést tehet és adott esetben meg is valósíthat. A világ népei felett éljenek azok bármely politikai, katonai vagy gazdasági szövetségben, nagyobb a fenyegetettség, mint a történelem során bármikor.

Talán még szerencsének is mondható, hogy a láthatatlan tőkehatalom igáját még az Egyesült Államok kormánya is nyögi. Szabadkőműves kormányai és elnökei sorra beleültek az adóssághintába. A kilencvenes évek elején a hatalmas állam folyamatosan növekvő belső adóssága elképesztő méreteket öltött. Súrolta a matematikai kifejezhetőség határát. A fiatal elnök: Bill Clinton – bár maga is az uralkodó együttes tagja – céltudatos és energikus gazdaságpolitikával, amely komoly adóemeléssel is párosult, jelentős mértékben ledolgozta az örökölt adósságot. Mondanunk sem kell, az

államnak kölcsönöket folyósító bankkonzorciumok nagy bosszúságára. Meg is kapta Clinton a magáét! Az irányításuk alatt álló zsidó sajtó olyan szexbotrányba keverte, hogy amíg él el nem felejtí. Fehérházközei megfigyelők tudni vélik, hogy Lewinsky kisasszony merő véletlenül zsidó, és tudatosan helyezték az elnöki adminisztráció alkalmazásába, még hozzá olyan közel Clintonhoz, hogy az mindenképpen észrevegye. Gondos kezek végezték kiválasztását, akik nyilván ismerték az elnök ízlését, női zsánertípusát. Nincs mit csodálkoznunk azon, hogy az egészséges életöszöntől fűtött viszonylag fiatal elnök ráharapott a csalétekre. A többi már ment, mint a karikacsapás.

Az amerikai újságolvasó, rádióhallgató és televíziónéző nagyközönség rövid idő alatt megismerhette Bill Clinton minden szexuális intimitását, amelynek keretében egy lakástalan szerelmespár módjára szentségtelenítette meg a világ legerősebb hatalmának elnöki dolgozószobáját és íróasztalát. Jobb érzésű emberek megdöbbenve nézték, hallgatták, majd elpirulva kapcsolták ki készülékeiket, hogy ne legyenek szem- és fültanúi azoknak az elképesztő szexuális részleteknek, amellyel a nemzetidegen sajtómédia traktálta őket a nap minden órájában. Nyugodtan állíthatjuk; nemcsak Bill Clinton szégyenült meg. Sokkal inkább az amerikai sajtó és médiák egésze, a hatalmas állam törvényhozása és teljes intézményrendszere az egész világ előtt nevetség tárgyává vált.

Ügyvédek légioja húzott milliós hasznat a rászedett elnök szorult helyzetéből. Az amerikaiak nem szenvedtek hiányt a látványos, de ízléstelen showműsorokból. Nem kímélték még a gyermekeket sem. A fejlett vásárlási kultúrájáról híres amerikai nagyközönség jól szórakozott ugyan, de nem volt vevő a story-ra. Clinton ellenes érzelmeit nem tudták oly mértékben felcsigázni, hogy az alapot nyújtson a megbuk-

tatásához. Pedig a "pénzkölcsönzőknek" egy ilyen elnök egy valóságos istencsapás, még a legrosszabb álmukban is irtózáttal gondolnak rá. Pedig annak idején nem sajnálták a pénzt az ígéretesnek tűnő elnökjelölt megválasztása érdekében.

Kíváncsian várjuk mi és ki jön Clinton után. Képes lesz-e az uralkodó együttes "megfelelő" utódot megválasztásra ajánlani az eredményesen befolyásolható amerikai választóközönségének?

I. sz. Függelék

– A Pest Megyei Hírlap 1992. november 24-i cikke –

Dr. Tamáska Loránd a forradalom előzményeinek kulisszatitkairól

ÁLCÁZOTT ÁLLAMCSÍNY?

Dr. Tamáska Loránd, a törvényszéki orvostan nemzetközi hírű tudósa meghökkentő élmények és ismeretek birtokában van. Az 1956-os forradalom és szabadságharc előzményeivel kapcsolatos véleményét eddig egyetlen hazai fórumon sem hozta nyilvánosságra. A beszélgetést követően a professzor úr külön kiemelte, hogy az általa közölt tények nem csorbítják a szabadságharcosok érdemeit. A forradalom spontán résztvevőinek helytállását, hősiességét nagyra becsüli, s tudja, hogy akik életük árán is szembeszálltak a túlerővel, másképpen látják, másképpen ítélik meg a történeteket.

E tárgyban másokat is megszólaltatunk, s várjuk mindazok véleményét, akiknek ismeretei révén az 1956-os forradalomról alkotott kép még teljesebbé válik.

– Önnek igen érdekes élményei és tapasztalatai vannak az 1956-os forradalom előzményeiről, egyes kiváltó okairól. Mielőtt erről kérdezném, kérem, hogy beszéljen szakmai pályafutásáról!

– Az Üllői út 93. alatti egyetemi törvényszéki orvostani intézetben dolgoztam 1940-től 1958-ig. Az egyetemi számlátrán végigmenve, voltam gyakornok, tanársegéd, adjunktus és megbízott intézetvezető. 1944. október 17-én lettem a Budapesti Rendőr-főkapitányság kültelki – ez huszonkét